

ταύτης, έσχηματίσθη έν τῇ συνοικίᾳ ἀγαθή τις ὑπέρ ἐμοῦ γνώμη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποδίδω τὴν εὐτυχίαν, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀφυπνίσθην ὑπὸ ἀσθενοῦς γλυκεῖας φωνῆς.

— Φωνῆς γλυκεῖας! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ.

— Ναί· ἀλλὰ προσέξατε, εὐγενῆ μου, διότι, ὅσον ἂν εἶμαι ἀγροῖκος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἦτο φωνὴ θεραπαινίδος. Εἶμαι εἰδήμων, διότι ἤκουσα πολλῶ πλειοτέρως φωνὰς θεραπαινίδων ἢ κυριῶν.

— Καὶ τότε τί ἐπράξατε;

— Ἠγέρθην καὶ ἠνέφξα τὴν θύραν μου· μόλις ὁμως εἶχον φθάσει εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, δύο μικραὶ χεῖρες, ὄχι πολὺ ἀβραὶ, ἀλλ' οὔτε πολὺ σκληραὶ, ἐπέθεσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου κάλυμμα.

— Χωρὶς λέξιν; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι, μὲ εἶπεν: "Ἐλθετε, μὴ θελήσητε νὰ ἴδῃτε ποῦ ὀδηγησῆθε, ἐστὲ ἐχέμυθος ἰδοῦ ἡ ἀμοιβὴ σας.

— Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἦτο; . .

— Βαλάντιον, περιέχον πιστόλας, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Ἄ! ἄ! καὶ ὑμεῖς τί ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι ἤμην πρόθυμος ν' ἀκολουθήσω τὴν θελκτικὴν ὀδηγόν μου. Ἠγνόουν ἔνν ἦτο ἡ οὐχὶ θελκτικὴ, ἐσκέφθη ὁμως ὅτι τὸ ἐπιθετόν τοῦτο, ἂν ἦτο ἔτι ὑπερβολικόν, δὲν ἠδύνατο νὰ με βλάψῃ.

— Καὶ παρεκλουθήσατε ἀνευ παρατηρήσεως καὶ χωρὶς νὰ αἰτήσητε ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφαλείαν σας.

— Ἀνέγνωσα πολλάκις τοιοῦτου εἰδους ἱστορίας καὶ παρετήρησα, ὅτι πάντοτε προσέκυπτεν εὐάρεστόν τι διὰ τὸν ἱατρόν. Ἠκολούθησα, λοιπόν, τὴν ὀδηγόν μου, ἥτις μ' ἔφερεν ἐπὶ σκληροῦ ἐδάφους, διότι ὑπῆρχε πάγος, καὶ ἠρίθμησα τετρακόσια ἐννεήκοντα ἐννέα βήματα, ἐκτὸς ἔνν τὸ πονηρὸν γύναιον μὲ ὠδήγησε διὰ περιστροφῶν.

— Ναί· ἔνν ὁμως ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔλαβε τὴν προϋλάξιν ταύτην, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκτὸς ἂν ἦτο ὁ διαβόλος, θὰ παρέσχεν ἔνδειξιν τινα, θὰ προέφερον ὄνομά τι.

— Οὐδέν.

— Ἀλλ' ὑμεῖς θὰ ἐποιήσατε παρατήρησιν τινα.

— Παρατήρησα ὅτι δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν δακτύλων, μεταχειριζόμενος αὐτοὺς ἀντὶ ὀφθαλμῶν, δηλαδὴ μίαν θύραν μετὰ καρφία, μετ' αὐτὴν μίαν αὐλὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς μίαν κλίμακα.

— Ἀριστερόθεν;

— Ἀκριβῶς. Ἠρίθμησα μάλιστα τὰς βαθμίδας αὐτῆς.

— Πόσας;

— Δώδεκα.

— Καὶ τὴν εἰσοδὸν ἀμέσως μετ' αὐτὴν;

— Ἐνα διάδρομον, νομίζω, διότι ἠνεφύθησαν τρεῖς θύραι.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἀκολουθῶς ἤκουσα φωνήν, ἥτις, βεβαίως, ἦτο φωνὴ κυρίας, διότι ἦτο ἠδεῖα καὶ ἀρμονικὴ.

— Ναί, ναί, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἔστω, ἦτο ἡ φωνὴ τῆς.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Νὰ ἦναι τις βέβαιος κατὶ ἀξίζει. Εἶτα μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸν θάλαμον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχετε ἐπὶ κλίνης καὶ μοὶ εἶπον ν' ἀποκαλύψω τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Οὕτω συνέβη.

— Καὶ τότε σας εἶδον.

— Ποῦ ἤμην;

— Ἐπὶ κλίνης.

— Ἐπὶ κλίνης ἐκ λευκοῦ ἰδρυμασκηνοῦ ὑφάσματος; μετὰ χρυσῶν ἀνθέων;

— Ναί.

— Ἐντὸς θαλάμου, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ταπήτων;

— Θαυμασία.

— Καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρόφου ἐζωγραφημένα πρόσωπα;

— Ἀκριβῶς· μεταξύ δὲ δύο παραθύρων. . .

— Μία εἰκὼν;

— Ἀξιοκύμαστος.

— Παριστώσα δεκαοκτῆτιδα ἢ εικοσαετίδα γυναῖκα;

— Ναί.

— Ἐκνήθη;

— Ἄριστα.

— Ὡραϊκὴν ὡς τοὺς ἀγγέλους;

— Ὡραϊστότεραν.

— Εὐγε! Τότε, τί ἐπράξατε;

— Περιποιήθη τὸ τραῦμά σας.

— Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, λίαν ἐπιτηδεῖως.

— Ὅσον ἠδυνήθην.

— Θαυμασίως, ἀγαπητέ μοι κύριε, θαυμασίως, διότι, τὴν πρωῖαν τῆς σήμερον, ἡ πληγὴ μου εἶχε σχεδὸν ἐπουλωθῆ καὶ ἦτο ῥοδόχρως.

— Χάρης εἰς βάλαμον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ αὐτὸς κτεσκεύεσσα καὶ ὅπερ θεωρῶ ἀλάθηστον, διότι πολλάκις, μὴ ἔχων ἐπὶ τίνος νὰ ἐφαρμώσω αὐτό, ἐτρέψησα τὸ ἴδιον δέρμα μου καὶ αἱ πληγαὶ ἐπουλοῦντο ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Φίλτατε κύριε Ῥεμῆ! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, εἰσθε ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐπειτα ὁμως; ἄς ἴδωμεν τί συνέβη ἔπειτα.

— Ἐπειτα; Ἐλιποθυμήσατε ἐκ νέου καὶ ἡ φωνὴ μὲ ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεώς σας.

— Πόθεν σας ἠρώτα;

— Ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου.

— Ὡστε δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἴδῃτε τὴν κυρίαν;

— Δὲν εἶδον αὐτήν.

— Καὶ τῇ ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι τὸ τραῦμα δὲν ἦτο ἐπικίνδυνον καὶ ὅτι, μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, δὲν θὰ ἐφάνετο πλέον ἴχνος αὐτοῦ.

— Ἐδείχθη εὐχαριστομένη;

— Μαγευμένη, διότι ἀνέκραξεν: Ὅποια εὐτυχία, Θεέ μου!

— Εἶπεν, ὁποῖα εὐτυχία! Ἀγαπητέ μοι κύριε Ῥεμῆ, θὰ σας καταστήσω εὐτυχῆ. Ἐπειτα, ἔπειτα;

— Ἐπειτα, τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει· ἀφοῦ εἶχον περιποιηθῆ ὑμᾶς, ἡ παρουσία μου ἦτο πλέον περιττὴ. Τότε, ἡ φωνὴ μοὶ εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ. . .

— Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά σας;

— Ἀναμφιβόλως, ἐνεκὰ τῆς θεραπείας τοῦ τραυματίου, περὶ τῆς ὁποίας εἶπον ὑμῖν.

— Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ φωνὴ σας εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ.

— Ἔστὲ τίμιος ἄνθρωπος μέχρι τέλους· μὴ ἐκθέσητε μίαν ἀτυχῆ γυναῖκα, παρασυρθεῖσαν ἐξ ὑπερβολικῆς φιλανθρωπίας· καλύψατε ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς ὑμῶν καὶ δέχθητε, ἀνευ ἀντιρρήσεως νὰ ὀδηγηθῆτε εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Ὑπεσχέθητε;

— Ἐδῶκα τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἐτηρήσατε αὐτόν;

— Τὸ βλέπετε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ νέος, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τὴν θύραν.

— Εἶναι πράξις ἐξαίρετος, πράξις τιμίου ἀνδρός· λοιπόν, ὅσον ἂν εἶμαι ὀργισμένος ἐν τῷ βάλει τῆς καρδίας μου, δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἰπῶ ὑμῖν: Τὴν χεῖρά σας, κύριε Ῥεμῆ.

Ὁ Βουσύ, ἐνθουσιασμένος, ἔτεινε τὴν δεξιὰν τοῦ πρὸς τὸν νεκρὸν ἱατρόν.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, διαπορῶν.

— Τὴν χεῖρά σας, τὴν χεῖρά σας, ἀξίξετε νὰ εἰσθε εὐγενῆς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, θὰ εἶναι αἰωνία δόξα δι' ἐμέ, ὅτι ἐθλίψα τὴν δεξιὰν τοῦ ἀνδρείου Βουσύ δ' Ἀμβραζ. Ἐχω ὁμως μίαν τύφιν.

— Ποῖαν;

— Εἰς τὸ βαλάντιον ὑπῆρχον δέκα πιστόλαι.

— Λοιπόν;

— Εἶναι ὑπερβολικὴ ἀμοιβὴ δι' ἐκεῖνον, ὅστις πληρώνεται ἐκάστην τῶν ἐπισκέψεών του πέντε σολδία, ὅτε δὲν ποιεῖται αὐτὰς δωρεάν· ἀνεζήτου, λοιπόν, τὴν οἰκίαν. . .

— Ὅπως ἀποδώσητε τὸ βαλάντιον;

— Ἀκριβῶς.

— Φίλτατε κύριε Ῥεμῆ, αὐτὴ εἶναι ὑπερβολικὴ ἀβρότης· ἐκερδίσατε ἐντίμως ἐκεῖνο τὸ ποσὸν καὶ σας ἀνήκει.

— Πιστεύετε; εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἐνδομύχως εὐχαριστημένος.

— Σας τὸ ἐγγυῶμαι· μόνον δὲ παρατηρῶ, ὅτι δὲν ὤφειλε ν' ἀνταμείψῃ ὑμᾶς ἡ κυρία, διότι δὲν γνωρίζω αὐτήν, ὡς οὐδ' αὐτὴ γνωρίζει ἐμὲ περισσύτερον.

— Ἰδοῦ καὶ ἕτερος λόγος· βλέπετε;

— Ἐννοῶ, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσιν.

— Ὑμεῖς ἔχετε ὑποχρέωσιν;

— Τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκπληρώσω. Τί πράττετε εἰς τοὺς Παρισίους; Ἐξομολογήθητέ μοι. **Δμλ.**

[Ἐπειτα συνέβη].

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

(Ἐνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Ἀσία ἀφ' οὗ πρῶτον ἠρώτησε τὸν Ὀλάφ, καὶ εἶδεν ὅτι ἐπέμενε νὰ ἐξοκολοθήσῃ τὴν περιήγησίν του εἰς χώρας ἀγνώστους, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Πρόσεχε, Ὀλάφ, καὶ ἤγγικεν ἡ ὥρα,

καθ' ἣν ἡ δύναμις ἡμῶν θά λήξῃ, καὶ τότε μόνῃ ἡ Μαίρα τῶν Δοφρίων θά δύναται νά πληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας σου».

Ὁ Ὀλάφ δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πείθονται εὐκόλως εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων. Ὅθεν δὲν ἔδωκε τὴν πρέπουσαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀσίας.

— Τίποτε, τίποτε! εἶπεν· ἐγὼ θέλω νά ἀνχωρήσω! δὲν ἀκούω ἐγὼ ἀπ' αὐτά! Ἔλα, Ἀμερική, ἐμπρός!

Καὶ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀμερικής.

Ἀλλὰ μάτην ἀνεζήτησε τὴν Εὐτυχίαν καὶ εἰς τὸν Νέον Κόσμον, δὲν ἠδυνήθη νά τὴν εὕρῃ· ἀλλὰ μετὰ τὸ πέρασ τῆς περιηγήσεως ταύτης, εὐρέθη αἰρνης ζοφερὰν τινα νύκτα ἔξω τῆς μικρᾶς πύλης τοῦ πύργου του.

⊙

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον του καὶ κατὰ τὴν διαβάσειν του οἱ ὑπνέται παρατεταγμένοι ἀνεκραυγάζον μετ' ἀγαλλιάσεως:

— Ζήτω ὁ Αὐθέντης μας! Ζήτω!

Τὸν παρηκολούθησαν δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν προγόνων, ἦτις βαθυδὸν ἐφωτίσθη διὰ ζωηρῶν πυρῶν.

Ὁ Ὀλάφ ἀφ' οὗ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὑπὸ οὐρανίσκου σκιαζόμενον θρόνον του, ὅπου συνήθως ἐκλήθητο τὴν ἐσπέραν, ἠσθάνθη κόποισιν τοσοῦτον σφοδρὰν καὶ τοσοῦτον καταφανῆ, ὅστε αἱ ἀνευφημιαὶ τῶν ὑποταλῶν του ἐσθέθησαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν. Οἱ πάντες ἐσιώπησαν, διότι ὁ Ὀλάφ ἐφαίνετο ὡς ὑπὸ κακοῦ τινος πνεύματος κατεχόμενος. Ἦτο καταβεβλημένος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀτενεῖς, τὸ μέτωπόν του συνωφρωμένον, οἱ ῥῶθωνες συνεσταλμένοι.

Οἱ ἀτυχεῖς θεράποντες μόλις ἀνέπνεον καὶ κατεπτοημένοι καὶ ἀναυδοὶ ἀνέμενον πότε νά συνέλθῃ ὁ Κύριός των.

Νέφη καπνοῦ μαύρου ἐξήρχοντο ἐκ τῶν πυρῶν καὶ ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν, καὶ σπινθηρὲς ἐξηκοντίζοντο πυκνοὶ καὶ ἀπαισιῶς τρίζοντες...

Τί συμβαίνει!

Αἰρνης ὁ Ὀλάφ ἐφάνη ἀνακύπτων ἐκ τῆς νάρκης του, καὶ μετὰ φωνῆς βροντώδους ἀνεφώνησε:

— Φέρετέ μου τὸ βασιλικὸν κύπελλον!

Ἐπειτα δὲ μετὰ φωνῆς ὀλιγώτερον ἐπιτακτικῆς προσέθηκε:

— Ἐρικ μου, πιστέ μου Ἐρικ, ἀγαπητέ μου θεράπων, εἰς σὲ ἀνήκει ἡ τιμὴ νά το γεμίσῃς καὶ νά μοι τὸ προσφέρῃς.

Νέος τριακοντούτης περίπου ἔδραμε προθύμως νά ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ὀλάφ.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπανῆλθεν ὁ νέος κρατῶν τὸ κύπελλον, ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Ὀλάφ, ὅστις εἶχεν αὖθις παραδοθῆ εἰς τὰς βαθείας σκέψεις του, ἐκλίνε τὸ γόναυ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου του καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ πολύτιμον κύπελλον.

Τὸ βασιλικὸν τοῦτο κύπελλον στηριζόμενον ἐπὶ χρυσοῦ ποδῶν τορευτοῦ, συνέκειτο

ἐξ ἑνὸς τεμαχίου ὀρυκτοῦ κρυστάλλου, καὶ ἦτο θαυμασίως κεκοσμημένον διὰ ποικιλόχρων πολυτίμων λίθων.

Ὁ βασιλεὺς Χάραλδος ὁ Δ' εἶχε δώσῃ τὸ κύπελλον τοῦτο δῶρον πρὸς τινα προγόνων τοῦ Ὀλάφ, καὶ ἀπὸ δύο ἡδέων αἰῶνων οὐδέποτε ἄλλοτε ἐξήρχετο ἐκ τῆς πολυτίμου θήκης του ἢ ἐν ἐξαιρετικαῖς μόνον περιστάσεσιν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ θρύλος περὶ τοῦ κυπέλλου τούτου, θρύλος θλιβερός. Ὅσακις δὴλον ὅτι μέλος τι τῆς οἰκογενείας μετεχειρίζετο τὸ κύπελλον, καὶ κατ' ἀτυχίαν ἐξέφευγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐπιπτε κατὰ γῆς, ἀπέθνησκεν ἐντὸς εικοσιτεσσάρων ὥρων.

Γ

Ὁ Ὀλάφ λοιπὸν ἔλαβε τὸ κύπελλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θεράποντος, καὶ ἠγέρθη ὡς ἐὰν ἠθελε νά προπῆ ὑπὲρ τινος. Ἀλλ' ἔνεκα βιαίας κινήσεως τῆς χειρὸς του, διεξέφυγε τῶν δακτύλων του καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης!

Παρευθὺς οἱ θεράποντες πάντες ἐστέναξαν καταληθθέντες ὑπὸ κρουροῦ τρόμου.

— Αὐθέντα, ἀς παρακαλέσωμεν τὸν Ὑψιστον, διότι εἶνε κακὸς οἰωνός! ἀνεφώνησεν ὁ πρεσβύτατος τῶν θεράποντων.

Ἀλλ' ὁ Ὀλάφ ἀπεκρίθη ἀποτόμως:

— Ὁ μόνος κακὸς οἰωνὸς εἶνε ἡ ἀπουσία τοῦ Ἐρικ! Τί ἔγεινεν ὁ Ἐρικ, ὁ πιστός μου θεράπων.

— Ἐδῶ εἶμαι, αὐθέντα! ἀπεκρίθη ὁ Ἐρικ.

— Σὺ εἶσαι ὁ Ἐρικ; Δέν σε γνωρίζω!

Ὁ Ἐρικ ἦτο παιδίον καὶ σὺ εἶσαι ἀνὴρ, σὺ εἶσαι μελαχρινὸς καὶ ὁ Ἐρικ ἦτο ξανθός. Ποῦ εἶνε ὁ Ἐρικ; Χθὲς ἀκόμη ἦτο ἐδῶ! Ποῦ εἶνε;

— Τὸ χθὲς αὐτὸ εἶνε πολὺ μακρὰν, αὐθέντα μου, ἀπέχει πολὺ, καθὼς πολὺ ἀπέχει καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεχώρησατε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρικ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σας εἰκοσάκις εἶδα τὰς χιόνας ἀναλυομένας καὶ τοὺς λειχῆνας πρασινίζοντας, εἰκοσιν ὄλα ἔτη παρήλθον ἔκτοτε, αὐθέντα μου!

— Θά σε τιμωρήσω, ἀγροῖκε καὶ παρὰ φρον! ἀνεφώνησε πρὸς τὸν Ἐρικ βιαίως ὁ Ὀλάφ καὶ περιέφερε βλέμμα ἄγριον ἐπὶ πάντας τοὺς περιστάτας θεράποντας.

Οἱ δύσμοιροι θεράποντες κατεπτοημένοι παρετήρουν μετὰ ταραχῆς ἀεὶ ἐπιτεινομένης τὸν αὐθέντην των καὶ ὑπεψιθύριζον μεταξύ των: Παρεφρόνησεν ὁ αὐθέντης μας.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἄλλοι θεράποντες; ὁ δὲ Ἐρικ ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς τὸν Ὀλάφ:

— Ὁ ἐκλαμπρότατός μου αὐθέντης εὐχρεστεῖται νά μὴ θέλῃ νά ἀναγνωρίσῃ τὸν πιστόν του θεράποντα... ἀλλ' ὅμως θά εὕρῃ ἐδῶ — καὶ ὁ Ἐρικ ταῦτα λέγων ἀπεκαλύψε βιαίως τὸ στήθος του — θά εὕρῃ ἐδῶ τὴν οὐλὴν τοῦ βαθυτάτου τραύματος, τὸ ὅποιον ἔλαβε πρὸ εἰκοσιν ἔτων ὑπερασπιζών τὴν ζωὴν τοῦ αὐθέντου του.

Ὁ Ὀλάφ εἶδε τὴν οὐλὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, ἀλλὰ παρατηρήσας εὐθύς ἔπειτα αὐτὴν μετὰ πλείονος

προσοχῆς, εἶπεν ὡς λαλῶν καθ' ἑαυτόν:

— Τῷ ὄντι ἡ ἄρκτος ἦτο φοβερὰ καὶ ὁ Ἐρικ καὶ ἐγὼ δὲν εἶχαμεν ἄλλο ὄπλον παρὰ μόνον τὸ ἐγχειρίδιόν μου!... Ἡθέλησα νά το κτυπήσω τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖόν με ἀνέτρεψε καὶ μ' ἔριψε κατὰ γῆς... Ὀλίγον ἔλειψε νά με πνίξῃ... καὶ ἐλιποθύμησα... Ὅταν ἔπειτα συνῆλθον, εἶδα τὸν Ἐρικ ἐξηλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν μου καθημαγμένον... ὀλίγα τινὰ βήματα μακρὰν μου ἐκείτου ἄπνουν τὸ θηρίον, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς του ἐξεῖχε μόνον ἡ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀλάφ λέγοντος ταῦτα ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Σὺ εἶσαι! σὺ εἶσαι! ἀνεφώνησεν ὁρμῶν πρὸς τὸν Ἐρικ καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. Σὺ εἶσαι!

Καὶ ἀφ' οὗ τον κατησπάσθη ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἐκάθησε καταβεβλημένος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀμ' ὁ Ναδῶδ; ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ὀλάφ μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν.

— Σὰς ἄφησε χρόνους, ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθησαν οἱ θεράποντες.

— Τί λέγετε; Ἀμ' ὁ Σούενον, ὁ Χριστιανός, ὁ Βάλδεμαρ, ὁ Χριστοφόρος, ὁ Βγοῖτρος;

— Ἀπέθαναν, ἐκλαμπρότατε!

— Ἀπέθαναν; ἀπέθαναν! ἀπέθαναν! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀλάφ ὡς ἔξω φρενῶν... Θέλω νά τους ἰδῶ!... Νά μοι τοὺς φέρετε τώρα εὐθύς!... Τί με βλέπετε;... Δέν με ὑπκούετε πλέον; — Τί σημαίνει ἡ ἀπειθειά σας;... Ἐμεῖ δὲν ὑπακούετε; ἐμεῖ; Ὅλοι λοιπὸν φυλακῆ!... Φυλακῆ, ἠκούσατε τί εἶπα; Ὅλοι μέσα!...

Καὶ ὡς παράφρων ὁ Ὀλάφ προσήρχετο πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν περιστάτων, οἵτινες ἔντρομοὶ ἐχώρουν πρὸς τὰ ὀπίσω!...

Ἡ ἀγωνία αὐτὴ ὠφέλησε τὸν Ὀλάφ ἀποδιώξασα τὴν κατέχουσαν αὐτὸν μαγίαν καὶ τὴν παραφροσύνην. Διὸ παρευθὺς ἐγένετο πρατότατος καὶ ἡμερος, ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενον κύπελλον, εἶπε νά το γεμίσῃς πάλιν, τὸ ἔπιεν ἀμυστί, ἀπέτεινε διὰ τῆς χειρὸς φιλικῶν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς θεράποντας, καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὰ δώματά του εἶπε μειδιῶν τὸ γλυκὺ μειδίαμα τῶν ἀρχαίων του ἡμερῶν:

— Καλὴν ἐντάμωσιν αὐρίον!

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Ὀλάφ πάντες οἱ θεράποντες, ὧν οἱ πλείστοι εἶχον ἴδῃ αὐτὸν γεννώμενον, συνεσκέπτοντο ἐπὶ πολλὴν ὥραν τί ἀρά γε εἶχε συμβῆ.

Καὶ οἱ μὲν νεώτεροι ἔλεγον ὅτι κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας του, «ἀκάποιος θά του ἔκανε μάγια» καὶ αὐτὰ βέβαια τὸν ἔφερον εἰς ἐκείνην τὴν ἀξιολύπητον κατάστασιν. Τώρα δὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸν πατρικὸν πύργον «τὰ μάγια ἐλύθησαν» καὶ ὁ αὐθέντης των θά ζῆσῃ πλέον εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος, ἀπηλλαγμένος παντὸς κακοῦ.

Ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι θεράποντες ἀκούοντες τοὺς λόγους τούτους τῶν νεωτέρων, ἔσειον τὰς κεφαλὰς των καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι θά σωθῆ ὁ Ὀλάφ. Καὶ πῶς εἶνε δυ-

νατὸν νὰ σωθῆ, ἔλεγον, ἀφ' οὗ τὸ βασιλικὸν κύπελλον ἔπεσεν! ἀφ' οὗ τὸ βασιλικὸν κύπελλον ἔπεσε! !

Καὶ ταῦτα διαλογιζόμενοι ἀπῆλθον ἔπειτα καὶ αὐτοὶ βαδίζοντες ἀκροποδητί.

ΙΑ'

Ὁ Ὀλάφ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διέτρεχε τὰς μακρὰς στοὰς τοῦ πύργου. Πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῶν διαφόρων δωματίων ἴστατο ἐνδοιάζων, καὶ ἀντιπαρήρητο χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ που. Ἀπὸ διαδρόμου λοιπὸν εἰς διαδρόμον μεταβαίνων, κατήντησε τέλος εἰς τὴν μεγάλην πύλην τὴν ἀγώσαν πρὸς τὸ ὄρος. Ἐκεῖ ἀνέπνευσεν ἀσμένως τὸν ὄρεινὸν ἀέρα, καὶ ὑπὸ ἀγνώστου τινὸς δυνάμεως ἀγόμενος, ἐξῆλθε καὶ ἐχάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς παγετώδους καὶ διαφανοῦς νυκτός.

Πυκναὶ νιβάδες χιόνος κατέπιπτον σωρηδὸν καὶ ἀλλεπάλληλοι. Ἡ χιὼν συκρατουμένη ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ἐνέδυνε αὐτὰ διὰ λευκῆς τρόπον τινὰ μηλωτῆς. Ἐνίοτε δὲ συσσωρευομένη ἐπὶ τινος ἐλάτης ἐσχημάτιζεν ὑψίστην πυραμίδα, ἥ τις μετ' οὐ πολὺ κατεκρημνίζετο αἴφνης καὶ κατέπιπτε κατὰ γῆς, ἀνεγείρουσα ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς κονιορτὸν ἀργυρόχρουν.

Ὁ ἀνεμος ἔτρεχεν ὀρμητικὸς εἰς τὰς κλεισώρειας, καὶ ὁσάκις συνήντα κώλυμά τι, ἀνεπήδα συρίζων ὑπεράνω τῶν ἀκρωρειῶν, ἐφ' ὧν ἐπεσώρευε νέφη τεφρόχροα καὶ δυσκίνητα.

Καθ' ὅσον δὲ προσήγγιζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τοσοῦτον ἡ νύξ ἐφαίνετο ζοφερωτέρα, ὡς ἐὰν ἐμάχετο ἀπεγνωσμένη ἡ Νύξ πρὸς τὴν Ἥω.

Ἄλλ' ὁ Ὀλάφ οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, τούναντιον μάλιστα ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν, ὡς ὑπὸ μαγνήτου ἀκαθέκτου ἐλκόμενος. Κατηυθύνετο ἀσυνειδήτως πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του βράχον, ἐφ' οὗ πρὸ εἰκοσαετίας εἶχεν ἰδῆ τὴν ὄπτασιν τῆς Μοῖρας.

Ἰνα δὲ φθάσῃ εἰς τὸν βράχον, ἔδει νὰ διέλθῃ χεῖμαρρον, οὗ τὰς δύο ὄχθας συνέδεε δένδρον ἡλικίας πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, πάλαι ποτὲ ἐκρίζωθεν ὑπὸ σφοδρῆς καιγίδος καὶ ῥιφθὲν ὑπεράνω τοῦ βαράθρου ὡς γιγαντιαία γέφυρα.

Ἄλλ' ὁ Ὀλάφ οὔτε τὸν χεῖμαρρον εὗρεν οὔτε τὸν κολοσσὸν τοῦ δάσους, διότι ἡ χιὼν πληρώσασα τὸ βάραθρον καὶ κατακάλυψασα τὸ δένδρον εἶχεν ἰσοπεδώσῃ τὰ πάντα. Τὸ δὲ ὕδωρ ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ψύχους ἦτο ἤδη πεπηγὸς καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ ἐστίλβεν ὡς λεῖον κάτοπτρον, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται τῆς ἡοῦς λάμψεις ἐπιπτον παράγουσαι ἀνταντακλάσεις ποικιλίας τὸ τε χρῶμα καὶ τὴν ἔντασιν.

Ὁ Ὀλάφ ἰδὼν τὰ χαριέστατα ταῦτα παίγνια τῆς φύσεως ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον νὰ τα θαυμάσῃ. Ὡς παιδίον δὲ ὅπερ προσπαθεῖ πάσῃ δυνάμει νὰ συλλάβῃ τὸ ἐρυθρὸν ἢ πράσινον ἢ κίτρινον μέρος τῶν ἀκαριαίως ὑπὸ τοῦ ἡλίου χρωματιζομένων διαφανεστάτων ἐκ σάπωνος σφαιρῶν, ἐκύψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πά-

γου τοῦ προσελκύνοντος τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, διὰ τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων ἀλλὰ παρευθὺς ἀνεκραύγασεν ὀδυνηρῶς, ἐχώρησε πρὸς τὰ ὀπίσω βιαίως, καὶ ἐπίτινας στιγμὰς ἐστάθη ἀκίνητος καὶ ἀναυδὸς ὡς στήλη ἀλός.

Ἄλλὰ τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης ἐκπλήξεως αὐτοῦ;

Ὁ Ὀλάφ εἶχεν ἰδῆ τὸ πρόσωπόν του ἐν τῷ φυσικῷ ἐκείνῳ κατόπτρῳ, καὶ παρατηρήσας τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου του καὶ τὴν ὑπόλευκον κόμην του, κατενόησε διατὶ εἶχον ἀποθάνῃ ὁ Σούενον, ὁ Ναδῶδ καὶ οἱ λοιποὶ θεράποντες, καὶ διατὶ ὁ Ἔρικ ὁ νεκρὸς καὶ λεπτοφυὴς ἀκόλουθός του εἶχε γίνεῖ θεράπων ῥωμαλέος, καὶ διατὶ οἱ θεράποντες ἐπευφήμισαν ἀμ' ἰδόντες αὐτὸν ἐπανελθόντα. Τότε μόνον κατενόησε πόσον μακρὰ ἦτο ἡ ἀπουσία του.

— Καὶ ἀκόμη δὲν εὗρηκα τὴν Εὐτυχίαν, ἀνεφώνησεν. Ἄλλ' ὅμως θά τιν εὗρω, διότι ὑπάρχει, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν εὗρω...

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπορεύθη βήματι ταχεῖ καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἐκλογῆς του.

— Ὡ Μοῖρα τῶν Δοφρίων, ἀνεφώνησε, μοὶ εἶπες ὅτι μετὰ εἴκοσιν ἔτη θά με ἴδῃς πάλιν! Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ ἐμμένω πιστὸς εἰς τὸν λόγον μου, εἶμαι ἐδῶ. Σὺ θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου; ὦ Μοῖρα τῶν Δοφρίων; . . .

— Ἄν με ἀναγκάσῃς, ἀπεκρίθη φωνῆ τις ἡχηρά.

Ἀμ' ἀκουσθέντων τῶν λόγων τούτων παρευθὺς οἱ Δοφρίνοι ἐρωτίσθησαν ὑπὸ ἀστραπῶν, καὶ πάραυτα ἀντήχησαν βρονταί. Ὁ κεράνυος ἐπήδα ἀπὸ νέφους εἰς νέφος ἀναζητῶν τὸ μέρος τοῦ ὄρους, ὅπερ ἤθελε νὰ ἀφανίσῃ. Ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, ἐνέσκηψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ὀλάφ καὶ κατὰ μικρὸν ἐξαντλουμένης τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς ἐλκροειδῆ τινα ἀτραπὸν καὶ δι' αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τι βάραθρον, ἐξ οὗ οὐδέποτε πλέον ἐξῆλθε.

Ὁ Ὀλάφ οὐδόλως ἐφοβήθη.

Αἴφνης βλέπει ἐνώπιόν του τὴν Μοῖραν τῶν Δοφρίων ὠχροτάτην, ἀτακτὸν ἔχουσαν τὴν κόμην καὶ περιεσταμμένην διὰ φλογόβολου στεφάνου.

— Ἐγήρασες, Ὀλάφ! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Μοῖρα περίλυπος.

— Ἐπαθον πολλὰ, πάσχω καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ πάσχω. Θέλω τὴν Εὐτυχίαν.

— Αἱ Μοῖραι τῆς Τρομερῆς Κοιλάδος σοὶ τὴν προσέφερον μυριάκις τὴν Εὐτυχίαν.

— Καὶ μυριάκις ἐγὼ ἀπέκρουσα τὴν προσφορὰν των, διότι δὲν ἦτο ἡ Εὐτυχία.

— Ἀκραιφνῆς καὶ ἀμειγῆς Εὐτυχία, ὡς σὺ τὴν θέλεις, οὐδαμοῦ ὑπάρχει! δὲν σοὶ το εἶπον καὶ πρὸ εἰκοσαετίας; τὸ ἐλησμόνησες!

— Ὡ Μοῖρα! πρὸς τί νὰ μὴ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν; Οὐδ' ἐγὼ εἰζευρον εἰς τί συνίσταται ἡ Εὐτυχία, τὴν ὁποίαν ἐπιζητῶ, ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰζεύρω, ὅτι σὺ δύνασαι νὰ μοὶ τὴν δώσῃς, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἐχω δικαίωμα νὰ σέ τὴν ἀπαιτῶ. Λοιπόν, τὴν ἀπαιτῶ.

— Ὀλάφ, λυπήσου τὸν ἑαυτὸν σου, λυπήσου καὶ ἐμέ! ἀνεφώνησεν ἡ Μοῖρα κλίνουσα τὰ γόνατα καὶ ἀπτομένη τῶν γονάτων τοῦ Ὀλάφ.

Ἄλλὰ μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἱκεσίαι τῆς, οὐδόλως ἰσχυσαν νὰ μαλάξωσι τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ὀλάφ.

Τότε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἐγερωθεῖσα ἀπεχώρησε, καὶ ἀποβλέψασα πρὸς τὸν Ὀλάφ μετ' ἀπογνώσεως, ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς Ἀνατολὰς καὶ ἐποίησε σημεῖον προσκλήσεως.

Παρευθὺς ὁ οὐρανὸς ἐφάνη ταπεινούμενος καὶ ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ ὀρίζοντος, περισταλέντος ἐν σμικρῷ, ἐσχηματίσθη σφαῖρα νεφελώδης. Ἀπὸ τοῦ κέντρου δὲ τῆς σφαίρας ταύτης ἀπεσπάρθη σάββανον μέγα, ὅπερ, ἀνεμούμενον μετ' ὀρμῆς, μόλις ἤπτετο τῶν κορυφῶν τῶν βράχων. Ἐφαίνετο δὲ ὡς ζωογονούμενον ὑπὸ ἀοράτου τινὸς καὶ ἀνεξηγήτου δυνάμεως. Κατὰ μικρὸν αἱ ἀκραι αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς ἀσχημάτιστοι, ἐφάνησαν λαμβάνουσαι πρισμένον τι σχῆμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πταγῶν τῆς καταγίδος, καὶ τὸ νέφος ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ καταπίπτον διεροράγη, καὶ ἐξ αὐτοῦ προέκυψε φάσμα πένθιμον, ἐρείπιον ἀνθρωπίνου σώματος, σκελετὸς διαφανῆς καὶ κολοσσαῖος.

— Ἐμπρός! ἀνεφώνησεν ἡ Μοῖρα.

Ὁ Ὀλάφ προσήλωσε πρὸς αὐτὴν ὕστατον βλέμμα καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς ἀνοικτὰς ἀγκάλας τοῦ σκελετοῦ, ὅστις περιέσφιγγεν αὐτὸν καὶ ἀπαίσιος ἠκούσθη τριγμὸς ὁστῶν συντριβομένων.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ὀλάφ ἐγένετο κόνης.

Ἡ δύσμοιρος Μοῖρα ἐστέναξε βλέπουσα ἀποσυντιθέμενον τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον ἠγάπησε. Καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ἐξαπμισθὲν ἐν τῷ ἀπέριφ καὶ τὸ ὕστατον μέρος τοῦ σώματος, ὅπερ πρὸ τινων στιγμῶν ἦτο καὶ ὠνομαζέτο Ὀλάφ; ἀνεφώνησεν:

— Ἐν τῷ θανάτῳ εὗρηται ἡ ἀληθὴς Εὐτυχία!

Καὶ μετὰ ταῦτα . . . ἐξῆφανίσθη.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἀλέξ. Ν. Βῆλον. Δεδεμ. δρ. 2, ταχ. υδρ. δρ. 1. — κ. Κ. Π. Βῆλον. Συνδρομὴ Σαξ ἐλήφθη σὰς ἐπιστρέφον δρ. 1, εἰς γραμματόσημα διότι ἡ συνδρομὴ εἶναι δρ. 6 καὶ οὐχὶ 7, τὴν ὑπ' ἀριθ. 174 ἀπόδειξιν σὰς ζητήσατε παρὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ντούρου. — κ. Π. Δ. Τ. Σόρον. Ἀμφοτέρω ἀκατάλληλα δουτυχῶς. — κ. Σ. Α. Μ. Ἀργυροτόλιον. Ἐστάλησαν. — κ. Κ. Σ. Χ. Πύργον. Τὸ πρῶτον ἐλήφθη, καταχωρηθήσεται δὲ προσεχῶς. Τὸ τελευταῖον ἀκατάλληλον δουτυχῶς. — κ. Α. Ρ. Λαμίαν. Ἐστάλησαν ἅπαντα. — κ. Γ. Δ. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Α. Μεσσήνην. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Σὰς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Δ. Σ. Λίφσαν. Ἐστάλησαν. — κ. Α. Μ. Χιλκίδα. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ὁ Α τῶμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δραχ. 5, διεδεμένος 7.
Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.
Τὰ «Δύο Ἀίτια», μυθιστορία Ἀτταλίου Ρισσέου, τόμος 4, ἀντὶ δρ. 2, [ἰλιθ. ταχ. υδρ. 2, 20].
«Εἰκόνας», σατυρικαὶ διατριβαὶ, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ' 60.
«Τὰ 500,000,000 πῆς Ἰσθμῆς», Ἡμερολόγιος, μυθιστορημα ὑπὸ Γουλιου Βέρν, λεπτὰ 60.
«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαπαντιστῆ τοῦ Κολωνοτράνη, δρ. 1 [ἰλιθ. Ταχ. 1, 20].